

DIN CRONICA ÎNTRE- CERII SOCIALISTE

Proiectele anului '81

● Ing. Gligor Miclăuș, șeful filialei Sibiu a I.C.P.T.S.C. ne informează despre preocupările și proiectele acestui an. „Intenționăm să trecem la re-proiectarea cuploarelor cu băi de săruri pentru raționalizarea caracteristicilor tehnice. Avem în vedere echiparea acestor băi cu transformatori de puteri optime corespunzătoare noilor cerințe, obținând și o creștere corespunzătoare a productivității muncii. Soluția este impusă de faptul că aceste utilaje existente în dotarea întreprinderilor sunt depășite, atât tehnic cât și moral. De asemenea, în aceste zile au fost predate beneficiarului primele proiecte din acest an, respectiv o linie continuă de tratament termic a inelelor de rulmenți destinată întreprinderii „Rulmentul” din Brașov. Tot în această lună vor fi predate alte două proiecte destinate construirii unor utilaje pentru export în R.P. Bulgaria și vom începe proiectarea altei linii de tratament termic pentru sectoarele calde destinată întreprinderii „Mecanica” Cugir. Vom acționa în continuare pentru asimilarea unor noi utilaje și modernizarea celor existente în scopul reducerii importurilor și a consumurilor energetice și de materiale”.

Economii de materii prime

● În cursul ultimilor doi ani, la întreprinderea „Tirnavă” Mediaș au fost create 5 articole noi de țesături având în componență materii prime recuperabile și re folosibile. Numai din articolul Isaccea M (înlocuitor de finet), cu bătătură de fir cu conținut de 50 la sută M.R.R., se realizează anual un milion m.p. În decursul anului 1980, prin introducerea în fabricație a articolelor re-proiectate (în vederea ușurării lor) s-a obținut o economie de 37 tone fire textile.

● În cursul anului 1980, întreprinderea de tricotaie „Drapelul roșu” Sibiu a valorificat la terți beneficiari cantitatea de 769 tone materii prime secundare: 454 tone din ceea ce au predat atelierele de producție în această perioadă, iar restul din stocurile existente, care au început astfel să fie diminuate. Intre beneficiarii figurează Truștii de instalații pentru lucrări industriale București, oficii de îmbunătățiri funciare din diverse județe, întreprinderea de tricotaie și perdele Pașcani, „Libertatea” Sibiu etc. De menționat că în cursul anului trecut în cadrul unității au fost prelucrate 1,4 tone de materie primă secundară, din care au fost confecționate cca 52.900 bucăți piese mici (pentru copii).

REDUCEREA IMPORTURILOR, o sarcină de fiecare zi!

Printre problemele în mod special accentuate recent, în cuvântarea secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la Plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii se numără și cea referitoare la necesitatea stimulării exporturilor, concomitent cu reducerea substanțială a importurilor și satisfacerea într-o măsură tot mai mare a cerințelor economiei cu forțe proprii. „Orice import de materiale, piese și utilaje — se cere hotărât în cuvântare — trebuie să se realizeze pe baza exportului în compensație, prin asigurarea în prealabil a mijloacelor de plată din sectoarele de care am vorbit. Sub nici un motiv nu vom mai admite importuri pentru care nu am asigurat condiții de compensație, mijloace de plată. Sub nici un motiv nu dorim să mai apelăm la credite”.

Directiile de acțiune sînt, prin urmare, foarte limpede conturate, cel puțin în perspectiva acestui an: trebuie să avem mai multă încredere în forțele și capacitatea proprie de creație, să ne punem mai serios mîntea la contribuție pentru a realiza, într-un timp scurt, acele produse, utilaje sau piese de schimb absolut necesare bunului mers al producției, dar pentru care pînă acum plăteam adesea în valută forte. De altfel, prevederile Planului național u-

nic pe 1981 exprimă foarte concret și elocvent această cerință: la o creștere a activității de comerț exterior cu 10 la sută, exportul va spori, față de anul trecut, cu 20 la sută, ceea ce înseamnă, practic, că țara noastră va importa în 1981 tot atîta cît a importat în 1980, importul înregistrînd ceea ce se cheamă o „creștere zero”.

Este evident ceea ce a declanșat o asemenea opțiune strategică: ritmul galopant de creștere a prețurilor pe piața mondială la materii prime, materiale, combustibili și energie creează fiecărei țări dependente de importuri mari probleme de echilibrarea balanței comerciale și de plăți, sporește datoria externă și amplifică efectul împovărător al dobînzilor pentru împrumuturi, care au ajuns la niveluri exorbitante.

Care ar fi, la nivelul unităților economice, principalele priorități? Ce acțiuni și inițiative pot stimula contribuția colectivelor noastre la rezolvarea acestui important obiectiv economic?

Înainte de a răspunde acestor întrebări să mai facem o precizare de ordin statistic referitoare direct de data aceasta la județul Sibiu. Importurile de materii prime,

(Continuare în pag. a III-a)

EMIL DAVID

Cîteva probleme ale unui oraș în devenire

Oraș în devenire, Tălmăciu este o comună armonios dezvoltată, industria și agricultura completîndu-se reciproc, determinînd o activitate economică bogată. Plecînd de la aceste premise, plenara a dezbătut cu exigență modul în care Confiștetul comunal de partid, organele și organizațiile de partid, toți oamenii muncii au acționat pentru îndeplinirea sarcinilor de plan, stabilind, totodată, măsurile și direcțiile în care trebuie să se acționeze în acest an.

Astfel, deși planul producției nete de profil teritorial a fost depășit cu peste 1,3 milioane lei, n-au fost realizate toate sortimentele. În ce privește agricultura, cu toate condițiile de climă nefavorabile, C.A.P. Tălmăciu și-a realizat în întregime sarcinile de plan la fondul de stat, obținînd cea mai mare producție de lapte, precum și un spor de două tone carne. Dar, s-a subliniat în plenară, Comitetul comunal de partid, organele și organizațiile de partid din cele două sate aparținătoare Boița și Tălmăcel vor trebui să se preocupe în mai mare măsură pentru realizarea deșideratului propus: în fiecare gospodărie să existe animale — cel puțin o vacă, un porc și 10 oi.

S-a evidențiat imperativul acțiunii mai perseverente pentru aplicarea noului mecanism economico-financiar, reducerea consumurilor de materii prime, materiale, combustibil și energie, creșterea productivității muncii. De asemenea, a fost scoasă în evidență necesitatea desfășurării unei activități calitativ superioare în agricultură, pentru obținerea unor producții agricole cît mai mari.

S-a insistat, de asemenea și pentru îmbunătățirea stilului și metodelor de muncă ale organelor și organizațiilor de partid, pentru mai buna coordonare a muncii desfășurate de organizațiile de masă și obștești.

R. BRĂDEANU

Angajament: „Vom face din anul 1981 un an de cotitură în viața comunei noastre”

Titlul acestor însemnări nu este o lozincă, ci poartă în rezumat gîndurile și hotărîrea comunistilor din Șeica Mare exprimate într-o recentă plenară a Comitetului comunal de partid.

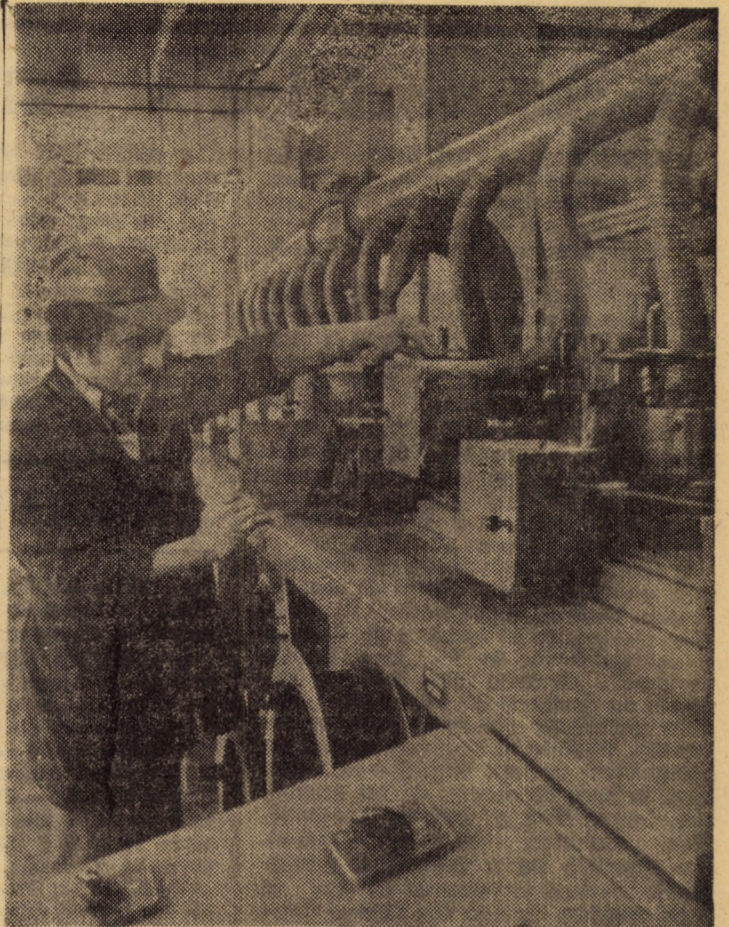
În anul agricol precedent producțiile planificate s-au realizat doar pe jumătate acest fapt datorîndu-se atît unor cauze obiective ce se referă la condiții atmosferice nefavorabile (ploi, gheață, frig), care au distrus mai multe culturi aflate în pragul maturității, cît și unor cauze subiective ce țin de lipsa unei riguroase discipline

organizatorice și tehnologice: amplasare necorespunzătoare și densitate redusă la unele culturi; nerespectarea perioadelor optime la însămînțări și recoltare.

Dar cotitura enunțată nu se referă la situația anului trecut ci la sarcinile sporite ale acestuia an pe care comunistii de aici sînt hotărîți să le îndeplinească. În această ordine de idei întreaga muncă politică și organizatorică va sta sub semnul voinței tuturor lucrătorilor din comună de a acționa cu toate forțele pentru realizarea obiectivelor dezvoltării economice și de aplicare fermă a noului mecanism economico-financiar.

Acest angajament a determinat o nouă orientare în întreaga activitate agricolă. Astfel, dacă pînă nu demult, principiul agricol care acționa aici era „să cultivăm de toate ca să fie”, începînd cu acest an se va pune un accent deosebit pe profilarea pe acele culturi care dau un randament maxim. În urmă cu cîteva ani, sfecla de zahăr se culti-

(Continuare în pag. a III-a)
ION ONUC NEMES

În secția metal II a întreprinderii „Flamura roșie” Sibiu, o mașină de finisat de înaltă tehnicitate realizează o producție de peste 25.000 cocleți plăți pe schimb, pînă nu demult importați. În fotografie: lăcătușul Gheorghe Benchea deservind acest utilaj într-unul din schimburi
Foto: FRED NUSS

„O modestă contribuție... care valorează milioane

Ne-a plăcut această formulare a maestrului Gerhard Müller cînd prezenta, în fața conducerii întreprinderii „7 Noiembrie” din Sibiu, ultima realizare a unui restrins colectiv din atelierul C.F.D. Dar, mai bine să ne spună în continuare despre ce e vorba, pentru că de la el a plecat ideea. „La mașinile de tricostat cad zilnic cam 10 kg deșeuuri tehnice (care se valorificau la Pașcani, cu 17 bani/kg, prin regranulare). Ne-am propus să construim această mașină combinată pentru sortarea lor, cu ajutorul căreia realizăm: dimensionarea deșeurilor cu un aparat de dimensionare, croirea — cu ajutorul unei rezistențe electrice — și coaserea virfurilor. Rezultă un alt produs, care va fi folosit în continuare la confecționarea ciorapilor pantalon”.

Să facem, deci, o mică scoteală: 1 kg conține cam 30 perechi ciorapi, care se vînd, numai de calitate IV-a fiind, cu 17,50 lei/perechea. Mai este nevoie să comparăm eficiența? Plus că întreaga materie primă la acest produs este din import.

„Desigur, ne spunea Nicolae Antonescu, inginerul șef, materializarea ideii a dat multă bătaie de cap: acționarea pneumatică a clemelor de prindere, reglarea extensibilității produsului astfel încît să se realizeze corelația între dimensiunea produsului și greutatea care acționează asupra lui fără a influența calitatea, o serie de comenzi mecanice și electrice, dar toate au fost rezolvate de acești oameni ingenioși. Precizez că în totalitate mașina a fost executată cu forțe și mijloace proprii”.

Să-i numim, așadar, pe „acești oameni ingenioși”, pentru că, sîntem convinși, de numele lor vom mai auzi. Primul este maestrul Müller, apoi Ioan Beer și Ioan Mitrofan — maiștri principali: Pavel Tibori — maistrul, Mihai Belea (care s-a ocupat de sistemul de coasere), maistrul Ioan Tenghea și executanții direcți Gheorghe Iosif — lăcătuș și Paul Schutz — electrician. Începînd cu data de 3 februarie a.c., mașina a intrat efectiv în lucru.

N. ACHIM

TILIȘCANII — decisi să-și onoreze exemplar angaja- mentele asumate

Tocmai discutăm cu vicepreședintele Consiliului popular comunal Tilișca, Ioan Hașiu, despre voința gospodarilor așezării de a preda la fondul de stat cit mai multe produse animale, cînd pe ușa întredeschisă ne dădu binețe cetățeanul Ioan Bunea (Tilișca nr. 41).

— Am venit tovarășe vice să ne socotim pentru anul ăsta — rosti omul.

— Adică ce fel de socoteală? — îl întreb pe vicepreședinte.
— Știi, la noi în comună, dacă comisia care se ocupă de contractări nu-l găsește pe om acasă, s-a împămîntenit obiceiul să ne caute gospodarul la primărie.

Indrăznesc să-l întreb deci pe Ioan Bunea ce va contracta pentru anul în curs? — „Apăi tovarășe fiecare după puteri, laca anu' ăsta oi da și io la stat 160 kg lînă, 100 kg de brînză, un porc, 6 oi și 12 miei”.

Apoi Ioan Bunea precizează sec, cu simplitatea omului de la țară „câ doar toți sîntem datori să contribuim la asigurarea hranei poporului”.

Am stăruit asupra acestui exemplu pentru că de fapt așa cum dovedesc și consemnările statistice din registrele de evidență, el definește un fel de a vedea lucrurile, general, raportat la întreaga colectivitate. „Noi nu avem gospodar în sat, cu posibilități de creștere a animalelor, care să nu contracteze cu statul produse agro-alimentare”. Și ca să demonstrăm cu argumente menționarea de mai sus să precizăm că pînă în 28 ianuarie planul de contractări de la populație pentru 1981 era realizat în proporție de peste 70 la sută. Din noianul de nume notăm pe cele ale unor gospodari care de ani de zile se achită cu cinste de această obligație. Iată, de pildă Ciorogariu Ioan (Tilișca nr. 491) care a contractat un porc, o vită, 8 oi, 14 miei, 1.000 litri lapte de vacă, 120 kg brînză, 240 kg lînă; asemenea lui, Mircea Banciu (Tilișca 393), Dumitru Nistor (Rod, 26), ș.a. Sau de ce nu am nota că, deși lucrează într-o unitate industrială, Ilie Bratu (Tilișca 246) se ocupă și cu creșterea animalelor, contractînd produse agricole.

După cum se vede oamenii au înțeles să răspundă cum se cuvine acestei îndatoriri cetățenești de prim rang, cu toate că problemele deosebite, unele chiar cu influență negativă, nu-i ocolesc. De pildă tilișcanii care au peste 13.000 de oi dețin o suprafață mai mică de pășuni în raza comunei decît săliștenii, al căror efectiv se cifrează undeva pe la jumătatea cifrei menționate. N-ar strica poate în acest context o redistribuire a pășunilor, în vederea stimulării crescătorilor de animale.

Dar ceea ce merită subliniat în final este că tilișcanii sînt decisi să-și onoreze exemplar și în acest ar angajamentele asumate.

NICOLAE IVAN

Revedere după 30 de ani

Promotia de ucenici de acum treizeci de ani ai Școlii profesionale C.F.R. Sibiu s-au întâlnit săptămîna trecută. Au venit de pe toată rețeaua feroviară, din București, Sibiu, Brașov, Ploiești, Pitești, Reghin, Piatra Olt. Așteaptă cu emoție în holul Liceului industrial nr. 2, cu profil C.F.R., și cu o ușoară jenă în glas se întreabă unul pe celălalt: „Tu cine ești?”. Timpul schimbă fizionomiile... Cel întrebât răspunde și dintr-o dată totul se redecșteaptă în memorie, nume, prenume, poreclă, amintiri. Un altul scoate din buzunar o fotografie îngălbenită de vreme. „Te mai recunoști? Își întreabă colegul. Ești pe rîndul din spate. Dacă te vedeam pe stradă nu te recunoșteam”. Incet, incet, memoria se aprinde, trecînd de pe planul fotografiei în plan real, colegii strîngîndu-și mîinile, bucurîndu-se de revedere.

Un clopoțel adus special sună ca pe vremuri, lăsînd soneria să se odihnească. Întîlnirea are loc într-unul din cabinetele liceului, foarte modern dotat și utilat. Cîțiva nu-și pot stăpîni uimirea: „Uite, Ioane, ce clase sînt acum!” Iar celălalt completează: „Aici era dormitorul nos-

tru. Dormeam jos, pe paie, iar sala de mese devenea sală de clasă după ce adunam farfurile”.

— Cum vi se pare distanța aceasta de 30 de ani? îl întreb pe Ioan Suci, unul dintre absolvenți.

— Nu e numai o distanță. E un salt uriaș. E saltul de la mizerie la ceea ce atunci nici măcar nu am fi putut visa.

La scurtă vreme după război a venit o altă nenorocire: seceata. În timpul ei am început noi școala. Eram niște copii necăjiți, săraci, flămînzii care mîncam zilnic aceeași mîncare „ciorbă de chimen cu mălai”, iar o felie de piine subțire ca foia de țigară era mult așteptata prăjitură de duminică.

„Trec des pe la liceu, intervine în discuție Constantin Bîrsan, mecanic de locomotivă la Depoul C.F.R. Sibiu, și mă doare sufletul cînd văd copiii că se joacă în sala de mese aruncînd cu piine unul după altul. Atunci adunam firimiturile de mălai, una cite una”.

Aștept ca ing. Gheorghe Sorete, fostul profesor al acestor ucenici, acum pensio-

nar, să termine de strigat catalogul.

— Cum apreciați clasa dumneavoastră, tovarășe inginer?

— A fost o promoție foarte bună, de copii serioși care și-au pus toată nădejdea în ei, munca fiindu-le singura avere. Drept dovadă, toți s-au realizat foarte frumos în viață: unii sînt mecanici de locomotivă, alții maștri ori instructori, șefi de depou, ofițeri superiori, ingineri, medici, profesori universitari. U-

nii au ajuns instructori chiar la școala unde au învățat.

Cîțiva dintre absolvenții acestei promoții nu și-au văzut școala de acum treizeci de ani. „N-am recunoscut aproape nimic de aici. Totul s-a schimbat. S-a construit mult. Noroc că un copil s-a oferit să mă ajute, mărturișeste Emanoil Pop de la întreprinderea metalurgică „Republica” din Reghin.

„S-a schimbat mult și parcă tot acasă mă simt ori de cite ori trec pe aici. În 1975, povestește Nicolae Fediorean, de la întreprinderea de căi ferate Brașov, ne întorceam din Olanda unde am participat la un concurs cu ansam-

blul coral al Regionalei C.F.R. Brașov. Din cauza inundațiilor nu ne-am putut continua drumul. Eram vreo cincizeci. Unde o să înnoptăm?, se întrebau colegii. Vă duc la mine acasă, i-am liniștit eu. Și i-am adus aici, în fosta mea casă”.

Clopoțelul sună din nou. Toată clasa a fost prezentă. Disciplina feroviară nu se dezminte nici de data aceasta. Dumitru Marcu, directorul liceului, se oferă să le prezinte școala. Notez și eu cîteva explicații din acest ghidaj. Școala are acum 1.200 de elevi și cuprinde: școală profesională, liceu cursuri de zi și serale, școală de maștri. Meseriile s-au diversificat: electricieni material rulant, mecanici mașini și utilaje pentru vagoane și construcții căi ferate, electroniști pentru telecomunicații. Pregătirea se face în patru ateliere de producție cu profil mecanic și unul cu profil electrotehnic, opt cabinete și laboratoare de specialitate.

... Mă retrag lăsîndu-i pe acești oameni să-și depeze amintiri, realizări și împliniri, să vorbească despre copii, unii chiar despre nepoți, despre bucurii și necazuri trecătoare, gîndindu-mă ce mult reprezintă 30 de ani atunci cînd nu-s o simplă distanță în timp ci saltul de la sărăcie și mizerie la ceea ce atunci nici visul nu putea cuprinde.

I. O. N.

Reducerea importurilor

(Urmare din pag. I)

materiale, utilaje și piese de schimb aferente anului 1981 s-au ridicat, inițial, prin cumularea cererilor unităților, la cea 635 milioane lei. Pe baza unor sondaje privind resursele de asimilare rapidă în fabricație a unor repere și prin angajamentul de reducere a importurilor asumat de organizația județeană de partid în chemarea la întrecere către toate județele țării, cifra inițială a fost pînă în prezent diminuată cu cea 65 la sută. Evident, pentru ca această substanțială reducere să se realizeze întocmai în fapt, trebuie făcut totul, în fiecare întreprindere, pentru a o așeza pe baze și disponibilități reale. O spunem din capul locului: avem în județ condiții bune și avem, mai ales, o experiență de certă valoare în ceea ce privește reducerea importurilor. Sibiul a declanșat în urmă cu un cîincinal inițiativa, extinsă apoi la scară națională, de a organiza periodic expoziții cu produse importate, în cadrul cărora specialiștii caută și avansează soluții optime de asimilare. De-a lungul ultimilor ani această preocupare s-a amplificat, practic fiecare mare unitate economică din județ organizînd cel puțin semestrial, în expoziții similare, asemenea colocvii de creație tehnică. Efectele economice au fost de fiecare dată remarcabile, consolidînd o veritabilă tradiție. Dincolo de aceste preocupări, alți factori

pot stimula puternic acțiunea de reducere a importurilor. Ne gîndim, de pildă, la autoutilitare și la acțiunea de condiționare a pieselor de schimb, ambele bine reprezentate și susținute în industria județului. Întreprinderea de piese auto Sibiu, „Emailul roșu” Medias, „Textila” Cîsnădie se mîndresc cu rezultate deosebite în domeniul autoutilitării, în vreme ce la „Independența”, „Balanta”, „Uzina mecanică gaz metan”, „Carbosin” Copsa Mică s-au pus deja bazele unei rodnice și bine organizate acțiuni de reconstrucție și refolosire a unor utilaje, subansamble și piese de schimb. Bineînțeles, experiențele bune dobîndite și consolidate în timp trebuie bine cunoscute, extinse și generalizate chiar în întreg județul, aceasta fiind în prezent o sarcină importantă a organizațiilor de partid, a sindicatelor și organizațiilor de tineret din întreaga industrie a județului.

Mobilizînd cu maximă operativitate și eficiență potențialul creator propriu, experiența și iscusința muncitorilor, ale tuturor cadrelor tehnice, unitățile noastre economice vor putea trece, cu siguranță, în acest debut de cîincinal, un nou și edificator examen de dăruire și devotament față de cele mai înalte interese ale dezvoltării armonioase a economiei țării, ale progresului nostru neînterupt pe coordonatele trasate de Congresul al XII-lea al partidului.

„Vom face din anul 1981 un an de cotitură în viața comunei noastre”

(Urmare din pag. I)

va doar pe 40 ha; în anul trecut suprafața a ajuns la 140 ha, iar în viitor suprafața va fi extinsă pînă la 4-500 ha, cu o producție de 40.000 kg/ha. Cum e și firesc, această largă desfășurare a culturii sfeclei de zahăr a determinat o restrîngere corespunzătoare a suprafețelor pentru alte culturi, de randament mai slab.

Noua orientare vizează și o dezvoltare corespunzătoare a zootehniei, comuna Șeica Mare dispunînd de o suprafață de pășunat de 2.200 ha. În ultimii cinci ani aici s-au construit 4 grajduri moderne pentru îngrășarea tineretului bovin, cu o capacitate totală de 3.800 capete. Suprafața mare de pășunat a determinat și orientarea spre creșterea oilor. Cooperativa agricolă de producție Buia în urmă cu cîțiva ani avea doar 500 oi,

acum are 3.200 iar în această primăvară efectivul va ajunge la 3.800. De asemenea, în gospodăriile populației există peste 6.000 oi.

Angajamentele asumate în întrecerea socialistă pe acest an nu vor putea duce la cea „cotitură” anticipată de comunisti în planarea lor, fără o riguroasă și fermă disciplină care să vizeze utilizarea cu maximum de randament a potențialului social-economic, precum și a bazei tehnico-materiale de care dispune localitatea.

Comuna Șeica Mare are perspective de urbanizare, în viitor aici urînd să se pună bazele unui oraș cu profil agro-industrial. Dar temelia trebuie pregătită și așezată de pe acum, lucrare ambițioasă la care întreaga ooste este chemată să-și aducă contribuția sa de muncă, pricepere, hărnicie și pasiune.

Note din instanță

Un contabil „pîrît”

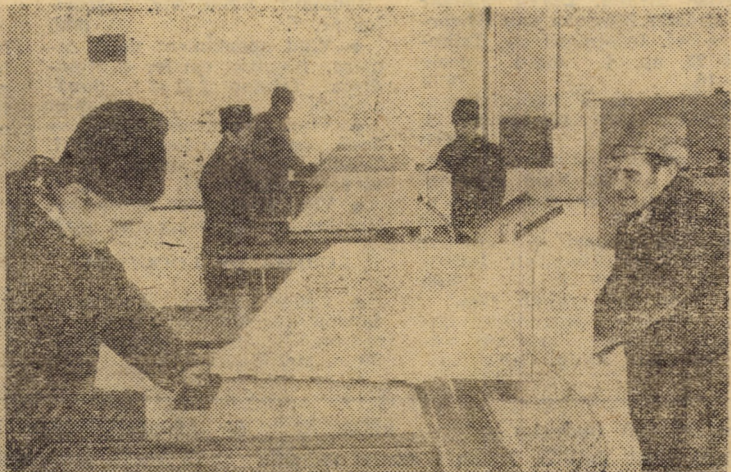
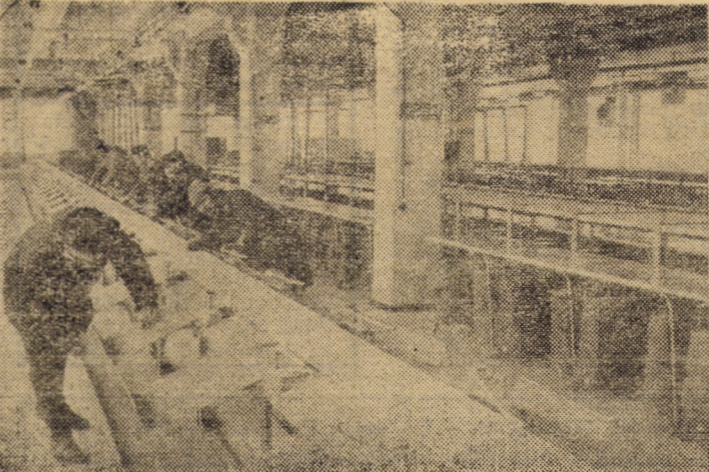
În oricare unitate economică, primul și cel mai hotărît apărător al disciplinei financiare trebuie să fie contabilul și așa și este în marea majoritate a întreprinderilor și instituțiilor. Iată însă că la Cooperativa de credit Nocrich, această importantă funcție era îndeplinită de un om pus pe cîștiguri nemuncite, prin orice mijloace. Vladimir Firmanciuc (56 ani) — căci

acesta este numele „eroului” — în loc să deponu la casierie sumele de bani trimise de cetățeni — reprezentînd restituiri de credite — și le însușea ca și cînd el ar fi fost „bancherul”. Astfel a... mîncat 11.250 lei și probabil că dacă n-ar fi fost prins ar fi continuat să se înfrupte din banii obștii. A fost judecat și condamnat la un an închisoare pentru delapidare. Cit despre bani, firește, a trebuit să-i pună la locul lor...

Tanda și Manda...

Mihail Baier (32 ani) din Slimnic și Nicolae Mateiu (26 ani) din Armeni au fost găsiți beți morți în sala de așteptare din Gara Sibiu. Nu fuseseră la nici o aniversare, la nici o nunță sau altfel de simfonie. Se îmbătaseră pur și simplu, din lipsă de altceva mai bun. Căci ambii nu mai lucrau nicăieri de multă vreme, deși primul este de meserie mecanic agricol, al doilea — timplar de mobilă. Baier mai fusese sancționat de 3 ori pentru viață parazită, Mateiu — „amicul” lui de pahar — mai tînăr, se află acum pentru prima oară în această situație (A avut ce învăța). În cele trei, respectiv, două luni de închisoare sperăm că acești doi „greieri” vor fi determinați să-și schimbe modul de viață.

E. CANDID

Lucrări de montaj la liniile de producție la noua unitate de marochinării a întreprinderii „13 Decembrie” din Săliște

